

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobkyně **J.V.**, nar., bytem, zastoupené JUDr. Ing. Lukášem Prudilem Ph.D., advokátem se sídlem AK v Brně, Bašty 8, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha, Křížová 25, o starobní důchod, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4.10.2011,

t a k t o :

I. Rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení v Praze ze dne 4.10.2011, č.j. 535 113 118/315 – RP se z r u š u j e pro vady řízení a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.

II. Žalovaná má povinnost zaplatit žalobkyni na nákladech řízení 3.840,-Kč do 30-ti dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Ing. Lukáše Prudila, Ph.D., advokáta se sídlem AK v Brně, Bašty 8.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobkyně uvedla, že rozhodnutím žalované ze dne 29.8.2011, č.j. jí byl přiznán starobní důchod ve výši 3.092,-Kč měsíčně. Proti tomuto rozhodnutí žalobkyně v zákonem stanovené lhůtě podala námitky, ve kterých argumentovala zejména tím, že nesouhlasí s vypočtenou výši důchodu a s tím, aby jí byl důchod počítán převážně podle slovenských právních předpisů, neboť po veškerý svůj pracovní život vykonávala výdělečnou činnost v České republice, resp. v české části Československa a pouze 2,5 roků pracovala pro slovenskou firmu.

Rozhodnutím žalované č.j. – RP ze dne 4.10.2011 byly její námitky zamítnuty a rozhodnutí žalované ze dne 29.8 bylo potvrzeno.

Žalobkyni žalobou napadá rozhodnutí žalované č.j. – RP ze dne 4.10.2011, jež odůvodnila následovně.

Žalovaná rozhodla o výši starobního důchodu dle ust. § 29 odst. 1 písm. c) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, v platném znění s přihlédnutím k čl. 6 a 52 odst. 1 písm. b) nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 a rovněž na základě čl. 20 odst. 1 Smlouvy o sociálním zabezpečení mezi Českou republikou a Slovenskou republikou (dále jen „Smlouva“), která byla uveřejněna ve Sbírce zákonů v roce 1993 v částce 55 pod č. 228/1993 Sb. Dle čl. 11 odst. 3 Smlouvy na základě teoretické výše důchodu přiznává nositel zabezpečení důchod v částce odpovídající poměru mezi délkou doby zabezpečení hodnocené podle jeho právních předpisů a celkovou dobou zabezpečení získanou podle právních předpisů obou smluvních států. Dle čl. 20 Smlouvy se doby zabezpečení získané přede dnem rozdělení České a Slovenské Federativní Republiky považují za doby zabezpečení toho smluvního státu, na jehož území měl zaměstnavatel občana sídlo ke dni rozdělení České a Slovenské Federativní Republiky nebo naposledy před tímto dnem. Žalovaná tedy odmítla aplikovat české vnitrostátní předpisy, které upravují nárok na starobní důchod a stanoví výpočet jeho výše. Žalobkyně se cítí tímto rozhodnutím poškozena. Je státní občankou České republiky a vždy vykonávala své zaměstnání na území České republiky nebo v české části Československa. Nesouhlasí s aplikací čl. 20 Smlouvy, neboť aplikace této Smlouvy by neměla vést k poškození českých občanů, pokud jde o vznik a výplatu jejich nároků získaných z titulu zaměstnání v jednom ze smluvních států. Smlouva nemůže být na újmu českému občanovi, nemůže občana kráť v nárocích podle vnitrostátních předpisů. Sama Smlouva v čl. 1 předpokládá použití vnitrostátních obecně závazných právních předpisů o sociálním zabezpečení. Žalobkyně navíc neměla ani sebemenší možnost ovlivnit své budoucí důchodové nároky, neboť Smlouva, která byla pro rozhodnutí žalované rozhodující, byla uveřejněna ve Sbírce zákonů až dne 30.8.1993 a ve skutečnosti stanovovala pravidla pro přiznávání a výplatu dávek sociálního zabezpečení až *ex post*, kdy rozhodujícím datem byl 31.12.1992, jehož uplynutím zanikla ČSFR.

Žalobkyně splňuje podmínky nároku na výplatu starobního důchodu i podle vnitrostátních obecně závazných právních předpisů. Skutečnost, že český stát uzavřel s jiným státem smlouvu o provádění sociálního zabezpečení, nemůže být na újmu českému občanovi ve výši jeho důchodových nároků. Smyslem uzavření mezinárodní smlouvy není kráť výši důchodového nároku vlastnímu občanovi, kterému vyšší důchodový nárok vzniká nezávisle na takové smlouvě podle vnitrostátních předpisů. Ke stejnému závěru dospěl i bývalý Nejvyšší soud ČSR ve věci Cpj 232/73, kdy je možno ocitovat část stanoviska NS: *„Skutečnost, že československý stát uzavřel s jiným státem dohodu o sociálním pojištění, nemůže být v žádném případě československému občanovi na újmu v jeho důchodových nárocích. Taková dohoda může takovému občanovi přinést prospěch, jestliže se mu dostane od orgánu sociálního zabezpečení cizího státu vyššího důchodu, než kolik by činil jeho důchod podle československých předpisů, nemůže však takového občana kráť v jeho zákonných nárocích podle československých předpisů. Z této zásady je nutno vycházet při řešení pochybností při výkladu smluv československého státu s cizím sídlem v oblasti sociálního zabezpečení“*.

Konečně pak je možno ocitovat *in extenso* část odůvodnění nálezu Ústavního soudu ČR ve věci sp. zn. Pl. ÚS 4/06, kde Ústavní soud shrnuje argumenty, pro které je neudržitelný postoj žalované, která se odmítá zabývat důchodovými nároky žalobkyně podle českých předpisů. K tomu Ústavní soud uvedl: *„Kasační nález sp. zn. III. ÚS 252/04 vybudoval Ústavní soud na následujících principech, připomínaje zhusta právní závěry, vyslovené již v nálezu ze dne 3.6.2003, sp. zn. II. ÚS 405/02:*

- a) *ratifikací mezinárodních smluv nejsou dotčena výhodnější práva, jejich ochrana a podmínky, poskytované a zaručené vnitrostátním zákonodárstvím (nález sp. zn. Pl. ÚS 31/94).*
- b) *bývalý společný stát charakterizoval jednotný systém důchodového pojištění, a z hlediska tehdejšího práva bylo právně irelevantní, ve které části československého státu občan byl zaměstnán, resp. kde měl sídlo jeho zaměstnavatel. Ústavním zákonem č. 4/1993 Sb., o opatřeních souvisejících se zánikem České a Slovenské Federativní Republiky (čl. 1), Česká republika v ústavní rovině přijala princip kontinuity právního řádu, pročež na dobu zaměstnání pro zaměstnavatele se sídlem ve slovenské části československého státu nelze nahlížet jako na „zaměstnání v cizině“.*
- c) *v důsledku toho rozlišování mezi občany České republiky, jež je založeno na fikci, podle níž zaměstnání ve Slovenské republice tehdejšího společného československého státu (resp. sídlo zaměstnavatele) naopak „zaměstnáním v cizině“ je, nutno mít za diskriminující, neboť není podloženo „objektivními“ a „rozumnými“ důvody.*
- d) *dvoustranná smlouva o sociálním zabezpečení uzavřená se Slovenskou republikou zasahuje do právních vztahů, které vznikly a trvaly v době dřívějšího společného státu a v době platnosti československého práva, které bylo následně recipováno do práva českého, a proto mezinárodní závazky České republiky, jež směřují svými účinky i do minulosti a do právních poměrů jejich občanů, které vznikly a vyvíjely se uvnitř Československa a československého právního řádu, musí respektovat určité ústavní meze.*
- e) *v případě, že občan splnil podmínku minimálního počtu let pojištění požadovanou § 31 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. ještě v době existence společného československého státu, „aplikace mezinárodní smlouvy na základě § 61 téhož zákona nemůže vést k tomu, že mu je zpětně splnění této podmínky upíráno. Odporuje to principu právní jistoty a předvídatelnosti práva, který tvoří samotný základ konceptu právního státu“. Pojem právního státu musí být vykládán v návaznosti na požadavek úcty k právům a svobodám člověka (čl.1 odst. 1 Ústavy), a ten nutno šetřit i při aplikaci mezinárodní smlouvy.*
- f) *těžiště dovolávaného nálezu sp. zn. II. ÚS 405/02, jež je ohlášeno jako ústřední i v posuzované věci (a „v plném rozsahu na ni dopadá“), spočívá v proklamovaném respektu ústavnímu principu rovnosti (vyloučení neodůvodněné nerovnosti), „jmenovitě mezi občany České republiky“. V případě, v němž se pro vztah mezinárodní smlouvy a vnitrostátního práva uplatní výkladové pravidlo *lex specialis derogat legi generali*, musí princip přednosti speciální úpravy (mezinárodní smlouvou) před úpravou obecnou (vnitrostátním právem) ustoupit principu ústavnímu, totiž jeho ústavně konformní interpretaci a aplikaci; tímto ústavním principem je základní právo plynoucí z ústavního principu rovnosti občanů a vyloučení jejich neodůvodněného odlišení v právech.*
- g) *použitý argument Nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 „nelze než ... označit za nepřipadný a nepřiléhavý“, jelikož podle jeho čl. 7 odst. 2 písm. c) ve znění změn a doplňků „toto Nařízení nemá vliv na povinnosti vyplývající z ustanovení úmluv o sociálním zabezpečení uvedené v příloze II.“; odtud se podává, že na posouzení nároků občanu České republiky plynoucích ze sociálního zabezpečení, jejichž zaměstnavatel měl před 31.12.1992 sídlo na území Slovenské republiky, jako součástí České a Slovenské Federativní Republiky, relevantní evropské právo nedopadá (totéž plyne i z ustanovení čl. 2 Nařízení, jež vymezuje okruh osob, kterých se týká.*

- h) *pokud občan splňuje zákonné podmínky pro vznik nároku na důchod i bez existence Smlouvy a tento nárok by byl vyšší než nárok podle Smlouvy, je věcí nositele českého důchodového pojištění, aby zabezpečil pobírání „důchodové dávky“ v takové výši, která odpovídá vyššímu nároku podle vnitrostátních předpisů, resp. rozhodl o dorovnání důchodu pobíraného od druhé smluvní strany, přihlížející k důchodu pobíraného v souladu se Smlouvou od druhé smluvní strany tak, aby nedošlo k duplicitnímu pobírání dvou důchodů stejného typu, přiznaných ze stejného důvodu od dvou různých nositelů pojištění.*
- ch) *existence rozsudku ze dne 6.11.2003, č.j. 2Ads 15/2003 – 39, nebyla přehlédnuta, avšak s tím, že Nejvyšší správní soud ratio decidendi klíčového nálezu sp. zn. II. ÚS 405/02, v něm „co do jeho základu nerespektoval“.*
- i) *i při posuzování žádosti o udělení státního občanství České republiky je úkolem příslušných státních orgánů zjišťovat její případnou majetkovou motivaci, přičemž však udělení státního občanství na žádost občana cizího státu je „výrazem neomezené státní suverenity a děje se ve sféře absolutního volného uvážení“. Ve vztahu k zákonu č. 155/1995 Sb., lze považovat „za neodůvodněnou nerovnost toliko ve vazbě na odlišování státních občanů České republiky v jejich nárocích plynoucích ze sociálního zabezpečení, nikoli ale ve vazbě na další kategorie fyzických osob“.*
- j) *východiska, založená v nálezu sp. zn. II. ÚS 405/02, a použitelná i v dané věci, zahrnují názor, že Smlouva mezi Českou a Slovenskou republikou o sociálním zabezpečení není součástí ústavního pořádku a není ani smlouvou podle čl. 10 Ústavy „ve znění před euronovelou“; nelze pak přijmout jako ústavně konformní aplikaci jejich ustanovení, jež by měla za následek stav, který není v souladu s Ústavou nebo Listinou coby součástí ústavního pořádku“.*

Žalovaná sice uvedla, že přihlédla k čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení EP a Rady (ES) č. 883/2004, nicméně ve skutečnosti takto nepostupovala. V kontextu výše uvedeného bylo povinností žalované provést výpočet teoretické výše důchodu v případě, že by žalobkyně měla důchodové nároky pouze podle českých právních předpisů, následně zhodnotit výši důchodu, která byla žalobkyni přiznána dle slovenských předpisů a pokud by bylo zjištěno, že po sečtení slovenského důchodu a reálně vypočteného českého důchodu nedosahuje přiznaná výše starobního důchodu částky, na jakou by měla žalobkyně nárok jen podle českých předpisů, provést tzv. dorovnání. „Dorovnání“ má sloužit právě k tomu, aby čeští občané, v souladu s výše citovaným nálezem Ústavního soudu, nebyli kráceni na svých důchodových nárocích. Z napadeného rozhodnutí a ani z rozhodnutí předcházejícího nelze dovodit, že by se žalovaná jakkoli zabývala reálnou výši důchodu, který byl žalobkyni vyměřen a přiznán ve Slovenské republice.

Žalobkyně tedy shledává napadené rozhodnutí ČSSZ ze dne 4.10.2011 nezákonným a navrhovala, aby Krajský soud vydal rozsudek, jímž uvedené rozhodnutí zruší a věc vrátí žalované k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobkyni byl rozhodnutím ze dne 29.8.2011 přiznán od 13.1.2011 starobní důchod podle § 29 odst. 1 písm. c) zákona č.155/1995 Sb., s přihlédnutím k čl. 6 a 52 odst. 1 písm. b) nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 ve výši 3.092,-Kč měsíčně. Slovenským nositelem pojištění byl žalobkyni od téhož data přiznán starobní důchod v částce 147,70 eur.

Vzhledem k tomu, že žalobkyně byla v době od 3.9.1990 do 28.2.1993 zaměstnána u zaměstnavatele se sídlem na území Slovenské republiky, považuje se doba zabezpečení (pojištění) získaná před 1.1.1993 na území ČSFR za slovenskou dobu pojištění v souladu s čl. 20 odst. 1 Smlouvy mezi ČR a SR o sociálním zabezpečení. Podle tohoto ustanovení se doby zabezpečení získané přede dnem rozdělení ČSFR považují za doby zabezpečení toho smluvního státu, na jehož území měl zaměstnavatel sídlo ke dni rozdělení ČSFR nebo naposledy před tímto dnem.

S přihlédnutím k výše uvedenému žalobkyně získala v českém důchodovém systému dobu pojištění v rozsahu 4.752 dnů, ve slovenském důchodovém systému 8.945 dnů, celkem tedy získala 13.697 dnů pojištění. Potřebných 27 let pojištění pro nárok na starobní důchod z českého důchodového systému (§ 29 odst. 1 písm. c) zákona č. 155/1995 Sb., ve znění účinném od 1.1.2010) tak žalobkyně získala pouze s přihlédnutím ke slovenské době pojištění.

Podle čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 příslušná instituce vypočte výši náležející (poměrné) dávky tak, že nejprve stanoví teoretickou výši dávky, která se rovná dávce, na kterou by dotyčná osoba měla nárok, pokud by všechny doby pojištění nebo bydlení získané podle právních předpisů ostatních členských států byly získány ke dni přiznání dávky podle právních předpisů, které uplatňuje, a poté stanoví skutečnou výši poměrné dávky tak, že použije na teoretickou výši poměr mezi délkou dob získaných před vznikem sociální události podle právních předpisů, které uplatňuje, a celkové délky dob získaných před vznikem sociální události podle právních předpisů všech dotčených členských států.

Pro stanovení výše starobního důchodu žalobkyně je tedy nutno nejdříve určit teoretickou výši starobního důchodu, při jejímž výpočtu se přihlíží i k dobách pojištění získaným ve Slovenské republice před 1.1.1993 i po tomto datu. Z této teoretické výše starobního důchodu se poté určí skutečná výše starobního důchodu v poměru délky dob pojištění získaných před vznikem nároku na důchod podle českých právních předpisů k celkové délce dob pojištění získaných před vznikem nároku na důchod podle právních předpisů České i Slovenské republiky.

Pokud tedy teoretická výše základní výměry starobního důchodu žalobkyně k datu přiznání činí 2.230,-Kč a teoretická výše procentní výměry 6.680,-Kč, pak ve smyslu čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 se tyto částky dílí na částku odpovídající poměru délky dob pojištění získaných podle českých právních předpisů v rozsahu 4.752 dnů k celkové době pojištění získané v České i Slovenské republice v rozsahu 13.697 dnů a to tímto způsobem:

- základní výměra: $2.230 \times (4.752 \div 13.697) = 774,-\text{Kč}$
- procentní výměra: $6.680 \times (4.752 \div 13.697) = 2.318,-\text{Kč}$

Starobní důchod žalobkyně stanovený podle čl. 52 odst. 1 písm. b) citovaného nařízení, tak k datu přiznání činil celkem 3.092,-Kč měsíčně. Podrobný popis výpočtu byl uveden v odůvodnění rozhodnutí ze dne 29.8.2011, o přiznání starobního důchodu.

Požadavku žalobkyně, aby žalovaná provedla výpočet důchodové dávky způsobem uvedeným v žalobě, tj. provést výpočet teoretické výše důchodu tak, jako kdyby „měla důchodové nároky pouze podle českých právních předpisů a následně zhodnotit výši důchodu, která byla žalobkyni přiznána dle slovenských předpisů, a pokud by bylo zjištěno, že po sečtení slovenského důchodu a reálně vypočteného českého důchodu nedosahuje přiznaná výše starobního důchodu částku, na jakou by měla žalobkyně nárok jen podle českých předpisů, provést tzv. „dorovnání“, nelze vyhovět, neboť tento postup je v rozporu s českými právními předpisy a nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004. V této souvislosti žalovaná uvedla, že výpočet naznačený žalobkyní je pro žalovanou navíc i nesrozumitelný, neboť teoretická výše důchodu dle čl. 52 odst. 1 písm. b) citovaného nařízení není shodná s výši důchodu vypočtenou výlučně podle českých právních předpisů (tj. bez zhodnocení doby pojištění a vyměřovacích základů získaných ve slovenské republice po 31.12.1992).

Žalovaná uvedla, že podmínky nároku na „dorovnání“ nejsou upraveny žádným vnitrostátním právním předpisem a v současnosti je jeho přiznání, popř. přiznání obdobných dávek vyloučeno s ohledem na § 106 a) zákona č. 155/1995 Sb., ve znění zákona č. 428/2011 Sb., podle něhož za doby důchodového zabezpečení získané před 1.1.1993 podle československých právních předpisů, které se podle Smlouvy mezi Českou republikou a Slovenskou republikou o sociálním zabezpečení považují za doby důchodového zabezpečení nebo pojištění Slovenské republiky, nelze přiznat ani zvýšit důchod z českého důchodového pojištění (zabezpečení) a ani nelze s přihlédnutím k těmto dobám poskytnout vyrovnání, dorovnání, příplatky a obdobná plnění k důchodu nebo jeho části nebo poskytovaná místo důchodu nebo jeho části; k těmto dobám lze v souladu s čl. 4 ústavního zákona č. 4/1993 Sb., o opatřeních k souvisejícím se zánikem České a Slovenské Federativní Republiky, přihlédnout pouze za podmínek a v rozsahu stanoveném touto smlouvou nebo tímto zákonem (§ 61).

V případě žalobkyně by bylo stanovisko žalované ve věci nároku na dorovnání negativní i před účinností shora citovaného ustanovení, neboť dle jejího názoru nelze aplikační pravidlo Ústavního soudu (pokud občan splňuje všechny zákonné podmínky pro vznik nároku na důchod i bez existence Smlouvy a tento nárok by byl vyšší než nárok podle citované Smlouvy, je věcí nositele českého důchodového pojištění, aby zabezpečil pobírání důchodové dávky v takové výši, která odpovídá vyššímu nároku podle vnitrostátních předpisů, a rozhodl o dorovnání výše důchodu pobíraného od druhé smluvní strany tak, aby nedošlo k duplicitnímu pobírání dvou důchodu stejného typu přiznaných ze stejného důvodu od dvou různých nositelů pojištění (srov. Pl. ÚS 4/06) (zakotvující nárok na dorovnání jako tzv. *státoobčanské právo*) vztáhnout na případy, v nichž byl důchod přiznán po vstupu České republiky do Evropské unie. Nelze též přihlédnout, že dle údajů uvedených ve spisové dokumentaci žalobkyně v době existence společného státu nesplnila podmínku minimálního počtu let pojištění požadovanou zákonem č. 155/1995 Sb., pro nárok na důchod (srov. bod 28 písm. e) nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 4/06). Nároku žalobkyně by tedy žalovaná nemohla přisvědčit, ani pokud by odhlédla od koordinačních nařízení.

Za současného právního a skutkového stavu věci žalovaná navrhovala zamítnutí žaloby dle § 78 odst. 7 s.ř.s.

Žalobkyně reagovala na vyjádření žalované podáním z 22.2.2012, v němž uvedla, že stanovisko žalované shledává nesprávným a zcela odkázala na nový nálezk Ústavního soudu Pl. ÚS 5/12 ze dne 31.1.2012. Slovenské důchody XVIII – aplikace smlouvy mezi ČR a SR o sociálním zabezpečení, závazky z mezinárodního a unijního práva, v němž jsou shrnuty principy důchodových nároků, které poukazují na nesprávné posouzení věci žalovanou a svědčí ve prospěch žalobkyně.

Žalovaná požadavku žalobkyně uvedeném v žalobě provést tzv. dorovnání, tj. výpočet teoretické výše důchodu v případě, že by žalobkyně měla důchodové nároky pouze podle českých právních předpisů, následně zhodnotit výši důchodu, která byla žalobkyni přiznána dle slovenských předpisů a pokud by bylo zjištěno, že po sečtení slovenského důchodu a reálně vypočteného českého důchodu nedosahuje přiznaná výše starobního důchodu částky, na jakou by měla žalobkyně nárok jen podle českých předpisů, odmítla vyhovět s odkazem na rozpor s českými právními předpisy i nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004. V citovaném rozsudku Soudní dvůr potvrdil, že je v kompetenci České republiky rozhodnout, bude-li dorovnávat občanům České republiky nižší slovenské důchody, avšak pokud tak bude činit, musí stejně za nediskriminačních podmínek přistupovat k občanům ostatních států EU.

Žalobkyně odkázala na ustálenou judikaturu Ústavního soudu (zejména pak na nálezy sp. zn. IV. ÚS 228/06, II. ÚS 405/02, III. ÚS 252/04, Pl. ÚS 4/06) v obdobných věcech. V souvislosti s odlišením posouzení nároků občanů České republiky na dávky sociálního zabezpečení vzhledem k uznání dob pojištění plynoucích z pracovních vztahů se zaměstnavatelem, jenž měl do 31.12.1992 sídlo na území současné Slovenské republiky, uplatněných před a po vstupu České republiky do Evropské unie, a s poukázáním na nálezk Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1375/07 – právní závěry z něj plynoucí dopadají dle jeho přesvědčení i na nároky uplatněné po vstupu České republiky do Evropské unie.

Ve vztahu ke stanovisku Evropského soudního dvoru vyjádřenému v jeho rozsudku ze dne 22.6.2011 č. C-399/09 žalobkyně uvádí, že splňuje podmínky, jež z něj pro vyplácení vyrovnávacího příspěvku ke starobnímu důchodu vyplývají.

Z nálezů Ústavního soudu Pl. ÚS 5/12 ze dne 31.1.2012. Slovenské důchody XVII – aplikace smlouvy mezi ČR a SR o sociálním zabezpečení, závazky z mezinárodního a unijního práva, se dále podává:

Na základě těchto úvah Soudní dvůr Evropské unie v rozsudku ze dne 22.6.2011 č. C-399/09 odpověděl na položené předběžné otázky takto:

- 1) *Ustanovení části A, bodu 6 přílohy III. nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 ze dne 14. června 1971, o uplatňování systému sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby, osoby samostatně výdělečně činné a jejich rodinné příslušníky pohybující se v rámci Společenství, ve znění pozměněném a aktualizovaném nařízením Rady (ES) č. 118/97 ze dne 2. prosince 1996, ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 629/2006 ze dne 5. dubna 2006, ve spojení s čl. 7 odst. 2 písm. c) téhož nařízení nebrání takovému vnitrostátnímu pravidlu, jako je pravidlo dotčené v původním nařízení, podle něhož je vyplácen vyrovnávací příspěvek k dávce ve stáří, pokud je výše této dávky přiznaná podle čl. 20 dvoustranné smlouvy mezi Českou republikou*

a Slovenskou republikou, uzavřené dne 29.října 1992 v rámci opatření určených k vyřešení situace po rozdělení České a Slovenské Federativní Republiky dne 31.prosince 1992, nižší než dávka, která by byla pobírána, kdyby byl starobní důchod vypočten podle právních norem České republiky.

- 2) Článek 3 odst. 1 ve spojení s čl. 10 nařízení č. 1408/71, ve znění pozměněném a aktualizovaném nařízením č. 118/97, ve znění nařízení č. 629/2006, brání takovému vnitrostátnímu pravidlu, jako je pravidlo dotčené v původním řízení, které umožňuje vyplácet vyrovnávací příspěvek k dávce ve stáří pouze českým státním příslušníkům s bydlištěm na území ČR, aniž to z hlediska práva Unie nutně vede k tomu, že osoba, která obě tyto podmínky splňuje, bude o tento příspěvek připravena.

Ústavní soud v řadě svých rozhodnutí vymezil ústavní rámec posuzování poměru České republiky a Evropské unie, a to zejména interpretací čl. 10 a 10 a), jakož i čl. 1 odst. 1 a 2 a čl. 9 odst. 2 Ústavy. Klíčovými jsou v této souvislosti nálezy sp. zn. Pl. ÚS 50/04, Pl. ÚS 66/04, Pl. ÚS 19/08 a Pl. ÚS 29/09.

Pro posouzení vztahů práva České republiky a evropského práva stanovil následující principy:

Princip euro – vstřícnosti vyslovil Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 66/04 k ústavnosti právního institutu eurozatykače: „Z článku 1 odst. 2 Ústavy, ve spojení s principem spolupráce, stanoveným čl. 10 Smlouvy o ES, vyplývá ústavní princip, podle něhož mají být domácí právní předpisy včetně Ústavy interpretovány souladně s principy evropské integrace a spolupráce komunitárních orgánů a orgánů členského státu. Pokud tedy existuje několik interpretací Ústavy, jejíž součástí je Listina základních práv a svobod, přičemž jen některé z nich vedou k dosažení závazku, který převzala Česká republika v souvislosti se svým členstvím v EU, je nutno volit výklad, který podporuje realizaci tohoto závazku, a nikoliv výklad, který tuto realizaci znemožňuje“.

Z nálezu Ústavního soudu Pl. ÚS 5/12 ze dne 31. ledna 2012 Slovenské důchody XVII – aplikace smlouvy mezi ČR a SR o sociálním zabezpečení, závazky z mezinárodního a unijního práva, se dále podává.

Dobu zaměstnání pro zaměstnavatele se sídlem na území dnešní Slovenské republiky v době existence společného československého státu přitom dle přesvědčení Ústavního soudu nelze zpětně považovat za dobu zaměstnání v cizině. Všichni státní občané České republiky mají právo na stejné zacházení v oblasti sociálního zabezpečení s ohledem na odpracované roky do 31.12.1992 (čili do doby zániku České a Slovenské Federativní Republiky) bez ohledu na místo výkonu práce a sídlo zaměstnavatele v tehdejší Československu. Ani místo výkonu práce ani sídlo zaměstnavatele na území pozdější Slovenské republiky nelze pro tento účel považovat za nacházející se na území cizího státu. Nadto sociální zabezpečení po celou dobu existence československé federace spadalo do federální působnosti, přičemž ústavní zákon č. 4/1993 Sb., o opatřeních souvisejících se zánikem České a Slovenské Federativní Republiky, zakotvil kontinuitu českého a československého právního řádu. Území dnešní Slovenské republiky do 31.12.1992 jak z hlediska místa výkonu práce, tak sídla zaměstnavatele, nelze pro účely sociálního zabezpečení pro české státní občany považovat za

území cizího státu. Z uvedené maximy plyne, že vztahy sociálního zabezpečení a nároky z nich plynoucí v předmětné problematice neobsahují cizí prvek, jenž je podmínkou aplikace nařízení.

Státní občané České republiky, kteří v době do 31.12.1992 byli zaměstnáni u zaměstnavatele se sídlem na území dnešní Slovenské republiky, mají z uvedených důvodů nárok na vyrovnávací přídavek k úhrnu jejich (dílčího) starobního důchodu přiznaného českým nositelem pojištění a (dílčího) starobního důchodu přiznaného slovenským nositelem pojištění, a to do výše předpokládaného (teoretického) důchodu, který by byl přiznán, pokud by všechny doby pojištění z doby společného státu byly počítány jako doby české. Dané řešení je výsledkem předmětné mezinárodní smlouvy mezi Českou republikou a Slovenskou republikou, upravující rozdělení nákladů na sociální zabezpečení mezi nástupnickými státy ve vztahu k nárokům založeným dobami zaměstnání do 31.12.1992.

Celá tato problematika není srovnatelná s posouzením nároků ze sociálního zabezpečení s ohledem na zápočet dob získaných v různých státech, nýbrž jde o problematiku dob získaných v různých státech, nýbrž jde o problematiku důsledku rozdělení Československa a posouzení nároku občanů České republiky s ohledem na rozdělení nákladů na sociální zabezpečení mezi nástupnické země (což ostatně ve vyjádření konstatuje i vedlejší účastník). Stanoví-li, jak bylo již uvedeno, čl. 2 odst. 1 nařízení, že se vztahuje na osoby (a to zejména na zaměstnané osoby nebo osoby samostatně výdělečně činné a studenty), jež podléhají nebo podléhaly právním předpisům jednoho nebo více členských států a jež jsou státními příslušníky jednoho z členských států, pak je ve smyslu nastíněné judikatury Ústavního soudu v případě státních občanů České republiky nutno všechny efekty plynoucí z jejich sociálního zabezpečení do 31.12.1992 posoudit jako podléhající právním předpisům téhož státu, jehož jsou státními příslušníky. Neodlišit právní poměry plynoucí z rozpadu státu s jednotným systémem sociálního zabezpečení od právních poměrů plynoucích pro oblast sociálního zabezpečení z volného pohybu osob v Evropských společenstvích, resp. Evropské unii, znamená nerespektovat evropské dějiny, znamená srovnávat nesrovnatelné.

V podrobnostech žalobkyně zcela odkázala na nález Ústavního soudu Pl. ÚS 5/12 31.ledna 2002 Slovenské důchody XVII- aplikace smlouvy mezi ČR a SR o sociálním zabezpečení, závazky z mezinárodního a unijního práva a na své žalobě v plném rozsahu trvala.

Na toto vyjádření žalobkyně žalovaná reagovala svým podáním z 9.3.2012, v němž uvedla, že žalobkyně ve svém vyjádření převážně odkazuje na nález Ústavního soudu ze dne 31.1.2012 sp. zn. Pl. ÚS 5/12, z něhož dovozuje, že splňuje podmínky pro vyplácení „vyrovnávacího příspěvku“ ke starobnímu důchodu. Jak již žalovaná uvedla ve svém vyjádření z 3.2.2012, požadavku žalobkyně nelze vyhovět s ohledem na § 106 a) zákona č. 155/1995 Sb., ve znění zákona č. 428/2011 Sb., který ve svém vyjádření citovala. Shora uvedeným ustanovením je žalovaná (i přes stanovisko Ústavního soudu vyjádřeného jako *obiter dictum* v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 5/12) nadále vázána, neboť dosud nebylo zrušeno ani novelizováno.

Žalovaná upozornila také na skutečnost, že Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 5/12 odkázal na svou předchozí judikaturu, v níž několikrát zopakoval ustálený právní názor, podle něhož pokud „stěžovatel splnil podmínku minimálního počtu let pojištění požadovanou

§ 31 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., ještě v době existence společného československého státu ... aplikace mezinárodní smlouvy ... nemůže vést k tomu, že mu je zpětně splnění této podmínky upíráno“. Odporuje to principu právní jistoty a předvídatelnosti práva, který tvoří samotný základ konceptu právního státu“. Pojem právního státu musí být vykládán v návaznosti na požadavek úcty k právům a svobodám člověka (čl. 1 odst. 1 Ústavy), a ten nutno šetřit i při aplikaci mezinárodní smlouvy“ (...).

„38. Třebaže nedostatek respektu k nosným důvodům nálezu sp. zn. II. ÚS 405/02 mu Ústavní soud již dříve (v předchozím kasačním nálezu) vytkl (včetně podobného nakládání s nimi v rozsudku ze dne 6.11.2003, č.j. 2Ads 15/2003 – 39), a naznačil neudržitelnost jím použité metody „odlišení“, Nejvyšší správní soud skutečně ratio decidendi tohoto nálezu dovodit, resp. akceptovat znovu odmítl. **Těžiště** tohoto nálezu totiž nespočívalo v tom, že tamní stěžovatel byl již účasten českého systému důchodového pojištění (dobami „odpracovanými“ na území České republiky po zániku společného státu), ani v tom, že slovenské právo neznalo institut „předčasného“ starobního důchodu, pročez by „v žádném systému nebyla zhodnocena ... doba získaná za trvání federace“, jak miní Nejvyšší správní soud, nýbrž – přitakáním tomu, aby byly započteny doby získané ve společném státě – **ve formulaci závěru, že občanu České republiky, který splnil podmínku dosažení minimálního počtu let podle zákona č. 155/1995 Sb., ještě v době existence společného státu, nelze ve vztahu k ústavním principům rovnosti občanů České republiky a právního státu (založeného na úctě k právům a svobodám člověka a občana) splnění této podmínky upírat**“ (...).

„45. Tím ústavněprávním důsledkem, jež pokládal Ústavní soud za stěžejní, stejně jako ve věci sp. zn. II. ÚS 405/02, a který měl být Nejvyšším správním soudem pochopen, je z principu rovnosti občanů České republiky vyplývající závěr, že občanu České republiky, pakliže „splnil podmínku minimálního počtu let pojištění zákona č. 155/1995 Sb., ještě v době existence společného státu“, nemůže být ani aplikací Smlouvy „splnění této podmínky upíráno“.

Z výše uvedeného lze důvodně usuzovat, že dosavadní judikatura Ústavního soudu na případ žalobkyně nedopadá, neboť (jak již žalovaná uvedla ve vyjádření k žalobě) žalobkyně dle údajů uvedených ve spisové dokumentaci **v době existence společného státu nesplnila podmínku minimálního počtu let pojištění požadovanou zákonem č. 155/1995 Sb., pro nárok na starobní důchod**. Žádosti o přiznání „vyrovnávacího přídatku“ tedy nelze s ohledem na shora uvedené vyhovět, a to ani po přijetí nálezu sp. zn. Pl. 5/12, v němž Ústavní soud na svou předchozí judikaturu plně odkázal („k těmto závěrům a zejména pak k jejich výkladu se Ústavní soud vyjádřil podrobně v nálezu pléna ze dne 20.3.2007 sp. zn. Pl. ÚS 4/06“).

Žalovaná pak uvedla, že v současnosti je na základě žádosti žalobkyně o odstranění tvrdosti předpisů o sociálním zabezpečení ve věci stanovení výplaty důchodu vypláceného Sociální pojišťovnou v Bratislavě podle právních předpisů České republiky a o zprostředkování jeho výplaty vedeno řízení se slovenským nositelem pojištění, který byl požádán o zastavení výplaty důchodu žalobkyně. Pokud tak sociální pojišťovna v Bratislavě učiní, nebude již možnost žalobkyni přiznat *pro futuro* „vyrovnávací příspěvek“ v žalobě presumovaným způsobem. Žalovaná proto zdůrazňuje, že v tomto směru je pro ni rozhodující projev vůle žadatelky (v praxi často docházelo k tomu, že pojištěnci dávali namísto „dorovnání“ přednost „zprostředkované výplatě“ důchodu, neboť při aplikaci tohoto institutu

nedocházelo např. k ročnímu zúčtování důchodu, nutnosti hradit bankovní poplatky za převod slovenského důchodu apod.). Žalovaná tedy za současného právního a skutkového stavu věci setrvala na svém stanovisku, tedy na zamítnutí žaloby.

Právní zhodnocení věci Krajským soudem v Brně:

Pokud jde o skutkový stav není mezi žalobkyní a žalovanou rozpor v těch skutečnostech, že žalobkyně byla v období od 3.9.1990 do 28.2.1993 zaměstnána u zaměstnavatele se sídlem na území Slovenské republiky a nezpochybňuje ani, že získala v českém důchodovém systému dobu pojištění v rozsahu 4.752 dnů a ve slovenském důchodovém systému 8.945 dnů, celkem tedy získala 13.697 dnů pojištění.

Tyto skutečnosti pak vyplývají i z evidenčních listů důchodového pojištění založených v dávkovém spise žalobkyně vedené žalovanou. Dále pak bylo zjištěno, že ČSSZ rozhodnutím ze dne 29.8.2011 rozhodla ve věci žádosti žalobkyně o starobní důchod tak, že podle ust. § 29 odst. 1 písm. c) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů a s přihlédnutím k článkům 6 a 52 odst. 1 písm. b) nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 tak, že žalobkyni od 13.1.2011 byl přiznán starobní důchod ve výši 3.092,-Kč měsíčně. Z odůvodnění rozhodnutí pak vyplývá, že v českém důchodovém pojištění žalobkyně získala 4.752 dní a ve slovenském důchodovém pojištění 8.945 dní, celkem 13.697 dní a v odůvodnění rozhodnutí je pak i výpočet základní i procentní výměry starobního důchodu žalobkyně. Dále pak bylo zjištěno, že Sociální pojišťovna, ústředí Bratislava 9.9.2011 rozhodla tak, že žalobkyni dle § 65 a § 82 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálním pojištění, ve znění pozdějších předpisů přiznává od 13.1.2011 starobní důchod ve výši 147 eur měsíčně. Starobní důchod je přiznáván dle čl. 52 odst. 1 písm. a) a odst. 4 nařízení (ES) Evropského parlamentu a Rady č. 883/2004 o koordinaci systému sociálního zabezpečení ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 988/2009.

Mezi účastníky je tedy nesporné, ve kterou dobu žalobkyně pracovala na území Slovenské republiky, kolik má na území České republiky a kolik na území Slovenské republiky dobu pojištění a kolik je celková doba pojištění získaná v obou státech a není sporná ani skutečnost, že k datu 31.12.1992 zaměstnavatelem žalobkyně byl zaměstnavatel se sídlem na území Slovenské republiky a není sporné ani to, že žalobkyně je občankou České republiky s trvalým pobytem na jejím území.

S ohledem na tyto citované skutečnosti krajský soud dospěl k závěru, že i v případě žalobkyně, jež se domáhá přiznání tzv. „vyrovňovacího příspěvku“ ke starobnímu důchodu, jež pobírá ze Slovenské republiky i České republiky, lze použít stanovisko vyjádřené v nálezu Ústavního soudu Pl. ÚS 5/12 z 31.ledna 2012.

V tomto nálezu byl řešen starobní důchod stěžovatele, občana České republiky, s trvalým pobytem na jejím území, který byl ode dne 20. července 1964 zaměstnancem Československých státních dráh (dále jen „ČSD“), přičemž jeho pracovní poměr byl sjednán pracovní smlouvou s ČSD – Správou severozápadní dráhy v Praze, jež byla organizační složkou ČSD. Na základě této smlouvy vykonával práci strojvůdce v lokomotivním depu Nymburk. Ode dne 4.11.1969 byl převeden pod ČSD – Správu východní dráhy, jež byla od roku 1989 přejmenována na ČSD – Bratislavská oblast a jež byla rovněž organizační složkou ČSD. V lokomotivním depu Bratislava od tohoto termínu pracoval rovněž jako strojvůdce,

a to do 31.května 1993, kdy byl rozvázán pracovní poměr dohodou. Dnem 1.6.1993 na základě pracovní smlouvy vznikl jeho pracovní poměr s českými drahami opět na pracovní místo strojvůdce. Rozhodnutím ze dne 8.2.2008 ČSSZ podle § 29 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění a čl. 46 odst. 2 nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 ze dne 14.6.1971, o aplikaci soustav sociálního zabezpečení na osoby zaměstnané, samostatně výdělečně činné a jejich rodinné příslušníky pohybující se v rámci společenství přiznala stěžovateli ČSSZ od 11.7.2007 starobní důchod ve výši 3.409,-Kč měsíčně. V odůvodnění rozhodnutí uvedla, že pro stanovení výše důchodu byla započtena doba pojištění získaná v českém systému důchodového pojištění v délce 5.062 dní a ve slovenském systému důchodového pojištění v délce 11.961 dní. Nárok na starobní důchod pak dle vedlejšího účastníka v řízení před Ústavním soudem stěžovateli vznikl pouze s přihlédnutím k dobám pojištění získaným ve slovenském systému důchodového pojištění a ve smyslu čl. 46 odst. 2 nařízení se základní a procentní výměra důchodu stanoví v částce odpovídající poměru délky dob pojištění získaných podle českých právních předpisů k celkové době pojištění ve všech členských státech.

Z toho, co bylo citováno, tedy krajský soud dospěl k závěru, že skutkově lze situaci žalobkyně srovnat s případem, který řešil v uvedeném nálezu Ústavní soud, když v citovaném nálezu Ústavní soud mimo jiné uvádí, že v předmětné věci je úkolem Ústavního soudu z pohledu takto vytyčených kautel posoudit dopady rozsudku Evropského soudního dvora ze dne 22.6.2011 č. C-399/09 na předmětnou věc.

Ústavní soud ve shora citovaném nálezu dospívá v posuzované věci k následujícímu stanovisku:

Dobu zaměstnání pro zaměstnavatele se sídlem na území dnešní Slovenské republiky v době existence společného československého státu přitom nelze zpětně považovat za dobu zaměstnání v cizině. Všichni státní občané České republiky mají právo na stejné zacházení v oblasti sociálního zabezpečení s ohledem na odpracované roky do 31.12.1992 (čili do doby zániku České a Slovenské Federativní Republiky) bez ohledu na místo výkonu práce a sídlo zaměstnavatele v tehdejší Československu. Ani místo výkonu práce ani sídlo zaměstnavatele na území pozdějších Slovenské republiky nelze pro tento účel považovat za nacházející se na území cizího státu. Nadto sociální zabezpečení po celou dobu existence československé federace spadalo do federální působnosti, přičemž ústavní zákon č. 4/1993 Sb., o opatřeních souvisejících se zánikem České a Slovenské Federativní Republiky, zakotvil kontinuitu českého a československého právního řádu. Území dnešní Slovenské republiky do 31.12.1992 jak z hlediska místo výkonu práce, tak sídla zaměstnavatele nelze pro účely sociálního zabezpečení pro české státní občany považovat za území cizího státu. Z uvedené maximy plyne, že vztahy sociálního zabezpečení a nároky z nich plynoucí v předmětné problematice neobsahují cizí prvek, jenž je podmínkou aplikace nařízení Rady (EHS) 1408/71, o aplikaci soustav sociálního zabezpečení na osoby zaměstnané, samostatně výdělečně činné a jejich rodinné příslušníky pohybující se v rámci společenství.

Státní občané České republiky, kteří v době do 31.12.1992 byli zaměstnání u zaměstnavatele se sídlem na území dnešní Slovenské republiky, mají z uvedených důvodů nárok na vyrovnávací příspěvek k úhrnu jejich (dílčího) starobního důchodu přiznaného českým nositelem pojištění a (dílčího) starobního důchodu přiznaného

slovenským nositelem pojištění, a to do výše předpokládaného (teoretického) důchodu, který by jim byl přiznán, pokud by všechny doby pojištění z doby společného státu byly počítány jako doby české. Dané řešení je výsledkem předmětné mezinárodní smlouvy mezi Českou republikou a Slovenskou republikou, upravující rozdělení nákladů na sociální zabezpečení mezi nástupnickými státy ve vztahu k nárokům založeným dobami zaměstnání do 31.12.1992.

Celá tato problematika není srovnatelná s posouzením nároků ze sociálního zabezpečení s ohledem na zápočet dob získaných v různých státech, nýbrž jde o problematiku důsledků rozdělení Československa a posouzení nároků občanů České republiky s ohledem na rozdělení nákladů na sociální zabezpečení mezi nástupnické země (což ostatně ve svém vyjádření konstatuje i vedlejší účastník). Stanoví-li čl. 2 odst. 1 nařízení, že se vztahuje na osoby (a to zejména na zaměstnané osoby nebo osoby samostatně výdělečně činné a studenty), jež podléhají nebo podléhaly právním předpisům jednoho nebo více členských států a jež jsou státními příslušníky jednoho z členských států, pak je ve smyslu judikatury Ústavního soudu v případě státních občanů České republiky nutno všechny efekty plynoucí z jejich sociálního zabezpečení do 31.12.1992 posoudit jako podléhající právním předpisům téhož státu, jehož jsou státními příslušníky. Neodlišit právní poměry plynoucí z rozpadu státu s jednotným systémem sociálního zabezpečení od právních poměrů plynoucích pro oblast sociálního zabezpečení z volného pohybu osob v Evropském společenství, resp. Evropské unie, znamená nerespektovat evropské dějiny, znamená srovnávat nesrovnatelné.

Pro uvedené nelze na nároky občanů České republiky plynoucí ze sociálního zabezpečení do doby 31.12.1992 vztáhnout evropské právo, tj. nařízení Rady (EHS) 1408/71 ze dne 14.června 1971 o aplikaci soustav sociálního zabezpečení na osoby zaměstnané, samostatně výdělečně činné a jejich rodinné příslušníky pohybující se v rámci společenství, a vycházejí z principu explicitně vysloveného Ústavním soudem v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 18/09, nelze než v souvislosti s dopady rozsudku Evropského soudního dvora ze dne 22.6.2011 č. C-399/09 na obdobné případy konstatovat, že v jeho případě došlo k excesu unijního orgánu, k situaci, v níž akt orgánu Evropské unie vybočil z pravomocí, které Česká republika podle čl. 10 a) Ústavy na Evropskou unii přenesla, k překročení rozsahu svěřených kompetencí, k postupu ultra vires.

Krajský soud v Brně tedy s ohledem na nálezy Ústavního soudu Pl. ÚS 5/12 ze dne 31.ledna 2012 dospěl k závěru, že stanovisko vyslovené žalobkyní v její žalobě proti rozhodnutí vydané ČSSZ dne 4.10.2011 pod č.j. 535 113 118/315 – RP je správné a protože žalovaná v souladu s názorem vysloveným v citovaném ústavním nálezu nepostupovala při stanovení výše starobního důchodu žalobkyně, v souladu s ust. § 78 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) rozhodnutí zrušil a věc vrací žalované k dalšímu řízení.

V souladu s ust. § 78 odst. 5 s.ř.s., dle něhož právním názorem, kterým vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán, vydá žalovaná nové rozhodnutí, když při výpočtu starobního důchodu žalobkyně bude postupovat v souladu se závěry nálezu Ústavního soudu Pl. 5/12, jak byly v závěru rozsudku odcitovány Krajským soudem v Brně.

Pokud jde o náklady řízení, žalobkyně ve věci byla úspěšná, v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. soud proto zavázal žalovanou nahradit jí vzniklé náklady řízení, a to náklady právního zastoupení za 4 úkony právní pomoci, tj. 4x 500,-Kč, 4x náhradu hotových výdajů, tedy 4x 300,-Kč, vše zvýšeno o 20% DPH, neboť zástupce žalobkyně je, jak vyplývá z dokladu, jež předložil, plátcem daně z přidané hodnoty. Pokud jde o výši za jednotlivé úkony právní pomoci a hotových výdajů, vycházel soud z vyhlášky č. 177/1996 Sb.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 24. září 2012

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Marie Šeregelyová